

Fatih Debbag

SELİN

beni

TERK ETTİ

 tudem

2018
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

Fatih Debbag

SELİN

beni

TERK ETTİ

SELİN BENİ TERK ETTİ

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Fatih Debbağ
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Irmak Ertaş
KAPAK RESMİ: Mavisu Demirağ
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-317-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2018 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Birincilik Ödülü

Fatih Debbag

SELİN

beni

TERK ETTİ

 tudem

Mersin'de doğdum, büyüdüm, okudum. Sokaklarında gün boyu oynardım. Tek kanallı televizyon dönemlerinde sıkıntıdan patladığımda kendimi yazıya verdim. Yazmak o yıllardaki eğlencelerimden biri oluverdi. Özellikle günlük olayları anlattığım mizahi öykülerim arkadaşlarımı güldürünce daha çok yazma isteği duydum. Sonra hep yazdım.

Çocukluğumda ve ilk gençlik yıllarımda hep iyi bir yazar olacağımı hayal ederdim. Bu hayalimi gerçekleştirmek için yazmaya devam ettim. Ulusal yarışmalarda iki öyküm ödül aldığımda çok mutlu olmuştum. Yazdım. Hep yazdım. Küçük kızım büyümeye başladığında yazdıklarımı o da okusun istedim, onun için de yazdım. Yazıyorum, yazacağım.

Fatih Debbağ

Bölümler

- Böyle Başladı Her Şey ... 7
Selin'le Asla Konuşmam ... 11
Yeni Arkadaş ... 17
Pazar Kahvaltısı ... 28
Babamın İstanbul'u ... 34
Elmalı Pastaya Bayılırım ... 41
Selin Sen Çok İyisin ... 46
Bir İyilik Hareketi ... 50
Süper Gizli Kahraman Nasıl Olunur? ... 56
Beni Kimse Anlamıyor ... 60
İnönü Stadı Yıkılıyor ... 68
Can'ın Çiçekleri ... 77
Eyvah Ceren! ... 84
Portakal Çiçekleri ... 95
Neler Oluyor? ... 103
Gecedен Geriye Kalanlar ... 111
Ada'ya Dönüş ... 116

Zeynep'e,
Oyunlarına beni aldığı için...

Böyle Başladı Her Şey

Selin beni terk etti.

Öylece, durup dururken... “Ayrılalım,” dedi.

Pat diye söyledi. Damdan düşer gibi, “Sıkıldım Deniz,” dedi.

Bakkala inmiştim, annem yumurta istemişti. Ben çıkıyordum, o girdi.

“Aaa Deniz!” dedi. “Bekle, hemen geliyorum.”

Bekledim. Keşke beklemeseydim. Acelem var Selin, annemin misafirleri gelecek, daha pasta poğaçaya yapacak, de-seymişim.

“Ne yapıyorsun Deniz?” dedi.

“Hiç...” dedim. “Yumurta aldım.”

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi.

Muzipçe güldüm. “Söyleee,” dedim. Keşke demeseydim. Ben, yine beni övecek, beni sevdiğini söyleyecek sanmışım.

“Deniz, ayrılmak istiyorum,” dedi.

“Nereden ayrılacaksın Selin?” dedim.

“Sendeeen!” dedi. “İlişkımız yürümüyor, sıkıldım.”

Gülümsemem yüzüme yapıştı, kaşlarım düştü, yanaklarım sarktı. O an kendi yüzümü görmek istemezdim.

Hangi televizyon programından, hangi diziden öğrendi de söyledi bana bütün bunları, bilmiyorum. Selin daha bir sürü şey söyledi; şu an hiçbirini hatırlamıyorum. “Ayrılmam,” kaldı aklımda. Ona hiçbir şey diyemedim. Ne yapacağımı bilemedim.

Sonra koşarak gitti. Saklambaç oynarken ebelenmişim gibi, öylece kalakaldım. Apartmanlarına seke seke girdi. Oyunun galibi gibi, öyle rahat, öyle mutluydu.

Sinirimden, kese kâğıdındaki yumurtaları teker teker çıkarıp kaldırırma fırlattım. Ben bu sahneyi daha önce nerede gördüm, hangi televizyon programında izledim de öğrendim, hatırlamıyorum. O sıra bakkal çıkageldi.

“Deniz ne yapıyorsun oğlum, dükkânımı kokuttun!”

“Off, Hüseyin amca, offff!”

Annem kapıyı açtı.

“Yumurtalar...” dedi. “Deniz, yumurtalar?..”

“Yok,” dedim. “Selin aldı.”

“Hepsini mi?” dedi.

“Hepsini...” dedim. “Bende bir şey kalmadı, her şeyimi aldı.”

“Deniz! Yine ne saçmalıyorsun Allah aşkına? Bari iki dakika kardeşine göz kulak ol, ben hemen alıp geliyorum!” dedi. “Hiç yardımcı olmuyorsunuz!” diye söylenerek çıktı kapıdan.

“Zeynep, artık Selin’e şirinlikler yok.”

“Selin...” dedi, iki buçuk yaşındaki kardeşim.

“Evet ya, Selin, biz ayrıldık. Kucağında oturmaları yok artık Zeynep, unut onu. O turuncu kıvrıkcık saçları unut. Şimdi beni iyi dinle. Selin bizim eve gelirse, hoş, gelmez ya, geldi diyelim, hemen kolları açmaca yok. O yeşil gözlükleri kapmaca da yok.”

“Seliin!”

“Selin yok!” dedim sertçe.

Yüzünü gözünü buruşturup başladı ağlamaya. Ah be Zeynep, ne oluyor sana şimdi? Ne var ağlayacak! Sanki Selin seni terk etti.

Baktım olmuyor, aldım kucağıma. Hoppidi hoppidi, do-laştık evin içinde. “Beğendin mi Selin,” diyorum bir yandan. “Bak, çok sevdiğin kardeşimi de ağlattın. Hoş, beni de sevi-yordun ya? Ne değişti şimdi Selin? Ne oldu da sevmiyorsun artık?”

Sıkılmışmış. İnsan hiç sıkılır mı sevmekten, bilmiyorum. Kızları bu yüzden anlamıyorum. Hem sıkılacak kadar niye seversin ki? Biraz az sevseydin bari.

“Selin,” dedi.

“Yaa, evet, Selin... Oysa ne iyi anlaşıyorduk onunla, Zey-nep. Yani her zaman değil ama iyi anlaşıyorduk işte.”

“Selin gitti.”

“Gitti mi sahiden Zeynep? Ama o benim ilk arkadaşım-dı. Bir daha gelmez mi şimdi? Beni özlemez mi, seni de mi

özlemez? Hem biliyor musun, ona hiç söylemedim ama ben de onu seviyordum.”

Zeynep öylece gözlerimin içine bakıyordu. Sessizce dinliyordu beni.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Selin beni terk etmişti.

Hepsi bu!

Selin'le Asla Konuşmam

Evimize misafir geleceği zamanlar annem, annem olmaktan çıkardı. Yoo, bir canavara donüşmezdi; dunyanın en iyi aşçısıyken en telaşlı aşçısı oluverirdi. Misafirleri gelince her şeyin daha mükemmel olmasını isterdi. Bunun için, tüm hazırlıklarını önceden yapardı. Hangi pastayı, kurabiyeyi pişirecek; önden küçük atıştırmalıklar mı olacak, mezeler mi hazırlanacak; en ince ayrıntısına kadar planlardı. Öyle son dakikaya kalan işleri pek sevmezdi. Bir de her şey elinin altında bulunmalıydı. Evde yeteri kadar yumurtanın olmaması canını sıkmıştı. Sabahki telaşı biraz da bu yüzdendi.

Onun yaptığı pastalara, sütlü tatlılara, böreklere bayılırdım. Tatları başka hiçbir şeye benzemezdi.

Bakkaldan yumurtaları alıp geldiğinde hızlıca işe koyuldu. Bir yandan, “Geç kaldık galiba,” diye söyleniyordu. Birlikte mutfağa geçtik. Ben yumurtaları çırpma işine girişmiştim. Ama hangi yumurtayı elime aldıysam aynı kâseye kırıyordum. Bu işi defalarca yapmış olmama rağmen yumurtaların sarısını beyazından bir türlü ayıramadım.

Annem bana, “Neyin var Deniz?” deyip durdu. Ona hiçbir şey demedim. Daha sonra yumurtalardan birini de yere düşürdüm. Yumurtanın sarısı fayansta pörtlemiş bir göz gibi bana bakıyordu. Tıpkı birkaç saat önce benim Selin’e baktığım gibi... Onu oradan temizlemeyi akıl bile edemedim. Bunun üzerine annem, “Deniz olmayacak böyle, ben hallederim, bana bırak,” dedi.

Ona yardım etmeyi çok istediğim hâlde odama kapandım. Oysa peynirli, dereotlu poğaçayı nasıl yaptığımı gösterecekti. Annemin dereotlu poğaçası pek ünlüdür. İsteyene tarifini verir. Nasıl hazırlayıp pişirdiğini anlatır. Yine de, seninki gibi olmuyor, derler ona. Bence söylemediği küçük sırları var. Hem kimin yok ki.

Anneme göre bunun bir tek açıklaması var. O da elinin maharetiymiş. Yaptıkları gerçekten enfestir. Kokusuyla, görünüşüyle aklınızı başınızdan alır. Onlardan bir ısırık alma hissi uyanır içinizde. Böyle anlarda bazen lezzetlerini abartmak için, “Hazır olun, birazdan parmaklarınızı yiyeceksiniz!” gibi şeyler söyler. Çok daha küçükken tüm bu sözler bana komik gelirdi. Gülerdim.

Bunları, eskiden olduğu gibi şimdi komik bulmuyorum. Oysa Türkçe öğretmeni olan annemden çok şey öğrenmiştim. Size de dilimizle ilgili her an bir şeyler öğretebilir. Onunla konuşurken bütün o sözcükler, deyimler ondan size geçer.

Ayrıca annem, tam bir kitap kurdudur. Her zaman bir şeyler okur. Dergiler alır, bazen onlara yazılar yazar. Bazen

yazdıkları, o dergilerde çıkar. Onunla sıklıkla İstiklal Caddesi'ndeki kitapçıları gezeriz. Her zaman, beğendiğim bir kitabı alma hakkım vardır. Ben bu gezintilerden hiç sıkılmam. Özellikle sahaflara bayılırım.

Onunla ilk sahafa gidişimde henüz altı yaşındaydım. O zaman da çok sevmiştim. Bana çok ilginç gelmişti. Hatta bir keresinde orada gördüğüm eski bir çaydanlığı 'Alaaddin'in Sihirli Lambası' sanmış, gözümü ondan ayıramamıştım.

Benim bu durumumu fark eden sahaf, tıpkı masalda olduğu gibi ellerini birkaç kez çaydanlığa sürmüştü. İşte tam o anda çaydanlıktan belli belirsiz bir buhar yükselmeye başlamış, benimse gözlerim kocaman açılmıştı. Sonra o çaydanlıktan bir bardağa demli bir çay koyup afiyetle içmişti. Bunu hiç kimseye anlatmadım, Selin'e bile. Bana, "Sen de çok safmışsın Deniz," derdi. Eminim derdi.

Hem oralarda gördüğüm kitaplar, kitapçı raflarındaki hiçbir kitaba da benzemezdi. Kapakları, ciltleri farklıydı; kokuları da öyle. İlk zamanlar onların başka bir dünyadan geldiğini sanırdım. Sonra sonra geçmişte yayımlanmış, şimdilerde baskısı yapılmayan kitaplar olduklarını öğrendim.

Zamanla fark ettim ki evimizin de bir sahaftan pek farkı yoktu. Salonumuz boydan boya kitaplarla dolu. Böyle bir evde yaşayınca hâliyle kitaplarla aranız iyi oluyor. Kitaplarla mutlu olabiliyorum. Tıpkı oyun oynarken mutlu olduğum gibi...

Büyürken anlıyorum ki, annem küçük kardeşim Zeynep için de aynı şeyleri yapıyor. Masallar, hikâyeler okuyor. Hiç

yazısı olmayan resimli kitaplar alıyor ona. Yeni öyküler yaratıyor. Onunla büyük bir insanmış gibi konuşuyor. “İşte bak, bu bir zeplin,” diyor, “içinde helyum gazı vardır.”

Zeynep özellikle bu resimli kitaplara bayılıyor. Annemi sakince dinleyip bazen duyduklarını söylemeye çalışıyor. Bazen bu çabası çok komik olsa da bir gün bütün bu dinlediklerini uzun uzun anlatacak ve ilk zeplinin adını şaşırmandan söyleyecek diye aklımdan geçiriyor, korkuyorum.

Odamda ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Kafam karmakarışık. Hâlâ Selin’in bana söylediklerini düşünüyorum. Oradan oraya geçiyor, çekmeceleri, kitap raflarını karıştırıyorum. Yapışkan toplu dart tahtasının başında biraz oyalanayım dedim, çabucak sıkıldım. Hedefi vurmak şöyle dursun, çerçeveyi bile tutturamadım. Duvarda, masada sek-ti toplar.

Yatağa attım kendimi. Ben yatak görmeyeyim, şöyle biraz uzansam uyuyuveririm. Adım uykucuya çıkmıştır. Yatakta döndüm durdum. Biraz uzandım, saçma sapan hayaller kurdum. Bu mahalleden, bu semtten taşınmak istedim. Anneme söylesem asla kabul etmezdi. Her fırsatta buraları ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Şehrin kalbiymiş, kültür merkeziymiş; sinemalar, tiyatrolar hep buradaymış. Mış da mış işte... Yine de söylemeliyim ona. Belki beni dinler. Artık Selin yok, derim. Selin’e küstüm, derim. Bu semti sevmiyorum, burarlardan taşınalım, derim. Biliyorum, taşınmaz. Olsun, barışsınız, der. Barışmam onunla; istese de barışmam. Bir daha onu görmek istediğimden bile emin değilim.

Uyuyamadım. Sıkıldım oturdum, hiç rahat edemedim. Lego robotuma kaldığım yerden devam edeyim dedim ama o minicik parçalarla uğraşamadım. Doğru düzgün tutamadım onları. Parmaklarımın arasından kayıp gittiler.

Odamda asılı duran Dünya haritasına daldım. Everest'e çıktım, oradan Tibet'e geçtim. Hindistan'da gezindim biraz. Okyanuslarda dolaştım. Mauritius Adası'nda zavallı dodo kuşlarından birini aradım. Ne yaptıysam yine de kendimi eğlendirecek bir şey bulamadım. Bir kitabın kapağını açmak bile gelmedi içimden. Oysa çok sıkıldığım zamanlarda kitap okumak hep iyi gelmiştir bana.

Pencereden, aşağıdaki küçük parka doğru baktım. Kimse yoktu. Selin'i de göremedim. Belki de sokağın birinde kedilerle oynuyordu ya da onları besliyordu. Hava çok güzeldi. Parka çıksam annem ne derdi acaba? Misafirleri gelmeden dışarıya çıkmamı asla hoş karşılamazdı. Bunun nazik bir davranış olmayacağını söylerdi hep.

Aslında ne yapmak istediğimi de bilmiyordum. Kararsızdım. Sıkıntıdan pathyordum. Baktım, aynada kendi kendime konuşuyorum, bir yandan kendimi inceliyorum. Tamam, Selin gibi sıska değildim ama annemin pasta ve böreklerine rağmen şişman da sayılmazdım. Evet, Selininkiler gibi gözlüklerim de yoktu. Onun renk renk gözlükleri vardır. Hepsi de ona çok yakışır. Tabii o, en çok yeşil olanı tercih eder. Galiba en çok da onu seviyor.

Bir gün bana, "İyi ki gözlük kullanmıyorsun Deniz, yoksa o güzelim çekik gözlerin onların ardında kaybolurdu,"

demmişti. Demek Selin gözlerimi beğeniyordu. Aynanın karşısına geçip kendimi hiç bu kadar incelememiştim. Gözlerim şimdi bana da güzel görünüyordu. Sanırım ayrı bir hava katıyordu. Gerçi Tenten'i andıran şu saçlarım tüm havamı bozuyordu ya!

Oysa Selin'in saçları muhteşemdir. Uzun, kıvrır kıvrır ve turuncu. Onu bir gören bir daha bakar. Bazıları, gerçek saçın mı, diye sorar. Selin sadece gülümser onlara. Gülümserken utangaçça bir evet çıkar ağzından. Hepsi o kadar. Başka bir şey demez. Kimseye kızmaz, hiç kimseyi de bilerek üzmez.

Ama beni terk etti işte. Bunu nasıl yaptı, anlamıyorum. O kadar lafı bana nasıl söyledi, bilmiyorum. Çok sıkılıyorum şimdi. İçimde bir tuhaflık var. Karnımın içinde geziniyor. Ne olduğunu anlayamadığım, bilmediğim bir şey. Sanki Selin geziniyor karnımın içinde. Tuhaf ama galiba bu o. Onu düşündükçe aynadaki yüzümün değiştiğini görüyorum.

Ama ona küsüm ben, onunla bir daha asla konuşmam.

Mahallelerimize, ilk aşklara, arkadaşlıklara ve hayatın cilvelerine dair samimi bir anlatı...

Selin Beni Terk Etti, çocukların hayret ve heyecan dolu dünyasının kapılarını aralıyor, bireysel duyguların yanı sıra toplumsal bilince ve duyarlılığa da değiniyor. Deniz, ilk ayrılığın sancılarını yaşarken kendi gelişiminin, kentin kültürel dokusunu tahrip eden değişimin ve toplumsal dayanışmanın şahidi oluyor.

